

Sygn. akt: I C 328/15 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Biskupcu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Andrzej Łotowski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Bogusława Milewska

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2016 r. w Biskupcu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółka (...) akcyjna spółka jawna z siedzibą w W.**

przeciwko P. P.

o zapłatę

Oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powoda (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo akcyjna spółka jawna z siedzibą w W. zażądał zasądzenia od pozwanego P. P. kwoty 919,10 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, iż w dniu 05.02.2014 roku pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. umowę pożyczki, udzieloną w ramach umowy pożyczki odnawialnej, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, zgodnie z ustawą o kredycie konsumenckim. Jak wskazał, na podstawie art. 5 pkt 13 ustawy o kredycie konsumenckim, strony mogą zawrzeć umowę o kredyt konsumencki bez swojej jednoczesnej obecności, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, są umowami zawartymi na odległość, jeżeli przedsiębiorca, w tym wypadku (...) Sp. z o.o., w taki sposób zorganizował swoją działalność. Pozwany dokonał rejestracji świadczenia usług drogą elektroniczną w (...) Sp. z o.o. Ponadto, pozwany potwierdził warunki umowy poprzez dokonanie przelewu jednego grosza (0,01zł.) ze swojego rachunku bankowego na rachunek bankowy (...) sp. z o.o. W tytule przelewu jak wskazał pełnomocnik powoda, pozwany zamieścił zdanie: potwierdzam rejestrację i zgadzam się na umowę pożyczki V..pl. W związku z zaakceptowanymi przez pozwanego warunkami umowy pożyczki, powód w dniu 05 lutego 2014 r. przelał na rachunek pozwanego kwotę 700 zł tytułem zawartej umowy pożyczki. Pełnomocnik powoda wskazał, iż z tytułu cesji wierzytelności wynikającej z określonej czynności pozwany jest zobowiązany do zapłaty (...) Sp.z.o.o. sp.k-a., sp.j. wszystkich wierzytelności, które stały się wymagalne z dniem upływu terminu płatności umowy pożyczki, tj. z dniem 07 marca 2014r., zgodnie z wyszczególnioną w pozwie listą roszczeń. Pełnomocnik powoda podał, iż w przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki, pożyczkobiorca obciążony jest kosztami windykacyjnymi w wysokości 135 zł, a także kosztami wezwać do zapłaty przesyłanych drogą pocztową w wysokości: 35 zł za przesłanie pierwszego

wezwania do zapłaty po upływie 30 kalendarzowych od upływu terminu spłaty pożyczki, kolejno 45 zł po upływie 60 dni, 55 zł po upływie 90 dni. Nadto podał, iż uprzednio pozwany jest wzywany do zapłaty w formie wiadomości e-mail oraz SMS, za które to wezwania kosztów nie ponosi, a także podejmowane są kontakty telefoniczne z pozwanym, celem polubownego zakończenia sprawy. Jak wskazał pełnomocnik powoda umowa zawierała wszystkie wymagane ustawą elementy, w tym w szczególności obowiązki stron, termin i sposób wypłaty pożyczki, zasady i terminy spłaty pożyczki, wysokość oprocentowania, informacje o innych kosztach, które pozwany zobowiązany był ponieść w związku z umową oraz skutki braku płatności. Pozwany nie wywiązał się z zobowiązań wynikających z przedmiotowej umowy. Pełnomocnik powoda podał, iż dnia 10 lutego 2015r. (...) Sp. z o.o. oraz (...) sp. z o.o. Sp.k-a zawarły umowę spółki jawnej, na podstawie której dla wspólnego prowadzenia działalności gospodarczej została utworzona spółka, prowadząca działalność pod firmą (...) sp. z o.o., sp. k-a., sp. j. Pełnomocnik powoda podniósł, iż zgodnie z zawartą umową spółki jawnej, w dniu 06 marca 2015r (...) sp. z o.o. dokonał wniesienia wkładu niepieniężnego w postaci pakietu wierzytelności, które zostały wymienione w Załączniku nr 1 do oświadczenia o wniesieniu wkładów złożonego przez (...) sp. z o.o. Jednocześnie podał, iż (...) sp. z o.o. działając zgodnie z art. 509 k.c. na podstawie umowy sprzedaży zawartej w dniu 06 marca 2015 roku z (...) Sp. z o.o. Sp.k-a., sp. j. dokonał cesji wierzytelności przysługujących (...) sp. z o.o., których przedmiotem są prowizje oraz odsetki od prowizji naliczanych od zawartych umów pożyczek (pozew k. 2 – 5, 19-21).

Pozwany P. P. nie wniósł odpowiedzi na pozew, jak również nie stawiał się na termin rozprawy (protokół k. 47).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 05 lutego 2014 r., przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, pożyczkobiorca P. P. zawarł z pożyczkodawcą (...) sp. z o.o. umowę pożyczki nr (...). Z treści umowy pożyczki wynikało, iż pożyczkodawca udzielił pożyczkobiorcy pożyczki w wysokości 700 zł, na okres 30 dni, z terminem spłaty do dnia 07 marca 2014r. (warunki umowy pożyczki k. 23, k. 28-30).

Pożyczkobiorca P. P. potwierdził warunki umowy poprzez dokonanie przelewu jednego grosza (0,01zł.) ze swojego rachunku bankowego na rachunek bankowy (...) sp. z o.o. (wyciąg bankowy k. 24).

Dnia 07 kwietnia 2014r. (...) sp. z o.o. wezwał P. P. do zapłaty kwoty 744 zł, w terminie do 17 kwietnia 2014r. (wezwanie k. 26).

Dnia 07 maja 2014r. (...) sp. z o.o. ponownie wezwał P. P. do zapłaty kwoty 797,70 zł. (wezwanie k. 25).

Dnia 06 czerwca 2014r. (...) sp. z o.o. wystawił ostateczne wezwanie do zapłaty dla P. P. z łącznym zobowiązaniem do zapłaty w wysokości 861,70zł. (wezwanie k. 27).

Dnia 10 lutego 2015r. (...) Sp. z o.o., (...) sp. z o.o. oraz (...) sp. z o.o. Sp.k-a zawarły umowę spółki jawnej, na podstawie której dla wspólnego prowadzenia działalności gospodarczej została utworzona spółka, prowadząca działalność pod firmą (...) sp. z o.o., sp. k-a., sp. j. (umowa k. 35-37).

Dnia 06 marca 2015r. na podstawie umowy sprzedaży zawartej z (...) Sp. z o.o. Sp.k-a., sp. j., pożyczkodawca dokonał cesji wierzytelności przysługujących (...) sp. z o.o. (umowa k. 38-39, odpis KRS k. 41-42).

W dniu 06 marca 2015r (...) sp. z o.o. dokonał wniesienia wkładu niepieniężnego w postaci pakietu wierzytelności, które zostały wymienione w Załączniku nr 1 do oświadczenia o wniesieniu wkładów złożonego przez (...) sp. z o.o. (oświadczenie k. 32, lista wierzytelności k. 33-34).

W ocenie Sądu żądanie pozwu nie zasługiwało na uwzględnienie.

W odniesieniu do dokumentów prywatnych, w rozumieniu art. 245 k.p.c., złożonych do akt niniejszej sprawy Sąd przyznał im walor prawdziwości, uwzględniając że stanowią one jedynie dowód tego, że określona osoba złożyła oświadczenie w nich zawarte. Ich prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu, a żadna ze stron postępowania

nie kwestionowała ich prawdziwości. Podkreślić należy, iż złożone do akt sprawy dokumenty prywatne zgodnie z art. 245 k.p.c., stanowiły jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Z dokumentem prywatnym - definiowanym w nauce jako każdy dokument pisemny, niespełniający kryteriów dokumentu urzędowego - art. 245 k.p.c. wiąże obalane domniemanie jego prawdziwości i autentyczności pochodzenia zawartego w nim oświadczenia od wystawcy który go własnoręcznie podpisał (por. orzeczenie SN z dnia 15 kwietnia 1982 r., III CRN 65/82, niepubl.; orzeczenie SN z dnia 27 czerwca 2000 r., I CKN 288/00, Prok. i Pr. 2000, nr 11, poz. 32, por. uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 3 października 2000 r., I CKN 804/98, niepubl.; uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 6 listopada 2002 r., I CKN 1280/00, niepubl.). Podkreślić należy, iż dokumentom prywatnym, w przeciwieństwie do dokumentów urzędowych (art. 244 k.p.c.) ustawa nie nadaje waloru dowodu, iż okoliczności stwierdzone w oświadczeniu są zgodne z prawdą. Dokument prywatny nie korzysta z domniemania prawdziwości zawartych w nim oświadczeń, każda zaś osoba mająca w tym interes prawny może twierdzić i dowodzić, że treść złożonych oświadczeń nie odpowiada stanowi rzeczywiście (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 kwietnia 1982 r., III CRN 65/82).

Brak odpowiedzi na pozew oraz niestawiennictwo pozwanego na rozprawie nie zwalnia Sądu z obowiązku rozważania, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo. Uznanie przez sąd, zgodnie z przepisem art. 339 § 2 k.p.c., za prawdziwe twierdzeń pozwu nie zwalnia sądu od obowiązku dokonania prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu, opartego na tych twierdzeniach, ze stanowiska przepisów prawa materialnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNC 1968/8-9/142, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 czerwca 1972 roku, III CRN 30/72 LEX nr 7094, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06 czerwca 1997 roku, I CKU 87/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142, Prok.i Pr.-wkl. (...)).

Powód swą legitymację czynną w niniejszej sprawie wywodził z faktu nabycia na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 06 marca 2015 roku wierzytelności przysługujących pierwotnemu wierzycielowi tj. (...) Sp. z o.o. wobec pozwanego P. P., w związku z umową zawartą przez tych ostatnich w dniu 05 lutego 2014r.

Przelew, inaczej cesja (łac. *cessio*) jest umową, z mocy której wierzyciel (zbywca, zwany też cedentem) przenosi na nabywcę (cesjonariusza) wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika (debitora). Umową cesji dotychczasowy wierzyciel przenosi więc wierzytelność na nowego wierzyciela. Podstawowym wynikiem przelewu wierzytelności jest sukcesyjne wstąpienie cesjonariusza w miejsce cedenta. Zgoda dłużnika na zawarcie umowy przelewu nie jest potrzebna, chyba że w umowie łączącej wierzyciela z dłużnikiem wyłączono możliwość przeniesienia wierzytelności na osobę trzecią (B. Łubkowski (w:) Kodeks..., s. 1220; L. Stecki (w:) Kodeks..., s. 503; A. Ohanowicz, Zobowiązania..., s. 236). Przelew nie wymaga również udziału dłużnika, bowiem pomimo zmiany osoby uprawnionej uważa się, że zobowiązanie pozostaje to samo, co poprzednio (W. C., A. B., M. S., E. S.-B., Zobowiązania..., s. 358). Potwierdza to orzecznictwo, wskazując, że przeniesienie wierzytelności na osobę trzecią nie wymaga zgody dłużnika (art. 509 § 1 k.c.), dotyczy to także nabycia jej z powrotem przez zbywcę (wyrok SA w Katowicach z dnia 27 września 2005 r., I ACa 297/05, LEX nr 175585). Jednostronny akt cesji, zawierający tylko podpisane przez cedenta oświadczenie, że wierzytelność swą przelewa na cesjonariusza, w ogóle nie przenosi wierzytelności (H. Ciepła, T. Żyżnowski, Głosa do wyroku Sądu wojewódzkiego z dnia 25 lutego 1993 r., I Cr 68/93, OSP 1994, z. 2, poz. 30). Także w orzecznictwie przyjmuje się, że przelew wierzytelności nie może być skutecznie dokonany w drodze jednostronnej czynności prawnej. Wywodząc, że podstawowym wynikiem przelewu wierzytelności jest wstąpienie cesjonariusza w miejsce cedenta – uznaje się, że nie sposób byłoby przyjąć, iż czynność prawna, wywołująca tak istotne skutki nie tylko w majątku zbywcy, lecz i nabywcy, a także rodząca często określone dalsze obowiązki np. w celu skutecznego wyegzekwowania nabytej wierzytelności, może być dokonana na skutek jednostronnej czynności prawnej (wyrok SA w Katowicach z dnia 8 listopada 2006 r., I ACa 1043/06, LEX nr 269589; por. także orzeczenie SN z dnia 17 września 1945 r., C III 445/45, OSN 1945, nr 46, poz. 13, PiP 1946, z. 3, s. 139). Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę i utrata jej przez cedenta – zbywcę. Przelew powoduje więc, że cedent przestaje być wierzycielem, a staje się nim cesjonariusz. Dotychczasowy wierzyciel zostaje wyłączony ze stosunku

zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu. Zmienia się tylko osoba wierzyciela, czyli osoby uprawnionej do żądania spełnienia świadczenia (Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania – część ogólna, Warszawa 2008, s. 367; W. Czachórski, A. Brzozowski, M. Safjan, E. Skowrońska-Bocian, Zobowiązania..., s. 358; H. Ciepła (w:) Komentarz..., s. 587; L. Stecki (w:) Kodeks..., s. 504; K. Zagrobelny (w:) Kodeks..., s. 918). Podkreśla się, że cesjonariusza nie chroni dobra wiara, dlatego nabędzie on wierzytelność w takim zakresie i tylko wówczas, gdy służyła ona cedentowi (zob. Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania..., s. 367). Przeniesienie wierzytelności odbywa się więc zgodnie z zasadą, że nikt nie może przenieść więcej praw niż sam posiada (*nemo in alium plus iuris transferre potest quam ipse habet*). Umowa cesji może być w zasadzie zawarta w dowolnej formie (zob. A. Ohanowicz, Zobowiązania..., s. 233), wymaga ona jednak stwierdzenia na piśmie, jeśli sama wierzytelność jest stwierdzona pismem (art. 511 k.c.). Poza tym znajdują tu zastosowanie przepisy ogólne kodeksu cywilnego co do formy czynności prawnych (art. 751-77 i 79-80) (H. Ciepła (w:) Komentarz..., s. 587; L. Stecki (w:) Kodeks..., s. 504; W. Czachórski, A. Brzozowski, M. Safjan, E. Skowrońska-Bocian, Zobowiązania..., s. 358).

Zdaniem Sądu omawiana umowa przelewu została zawarta w sposób prawidłowy. Oświadczenia woli zostały bowiem złożone przez osoby uprawnione zgodnie z odpisem z rejestru przedsiębiorców do działania w imieniu przedsiębiorców.

Sąd przyjął, iż złożone przez powoda dokumenty w postaci umowy przelewu wierzytelności oraz wyciąg z listy wierzytelności nie mają mocy dokumentu urzędowego i potwierdzają jedynie fakt nabycia przez powoda konkretnej wierzytelności, nie obejmuje zaś samego faktu istnienia tej wierzytelności.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na nie udowodnienie istnienia samego roszczenia.

Zgodnie z obowiązującą w polskim postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 231 k.p.c. i art. 6 k.c.) (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22.12.2001 r., I PKN 660/00). Podkreślić należy, że zgodnie z normą art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przepis ten nie nakłada zatem na Sąd obowiązku dążenia do wykrycia prawdy obiektywnej (materialnej) bez względu na procesową aktywność stron. Wręcz przeciwnie, przy rozpoznaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego, zmienionych ustawą z dnia 01 marca 1996 r. o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 43, z 1996 r., poz. 189) rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń, w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Adresatem normy zawartej w art. 3 k.p.c. są strony a nie Sąd, a zatem co do zasady nie można zarzucać, iż Sąd go naruszył (tak Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 29.12.2003 r., I ACa 1457/03). Ani w toku postępowania dowodowego, ani po wyczerpaniu wniosków dowodowych stron sąd nie ma już obowiązku ustalania, czy sprawa jest dostatecznie wyjaśniona do stanowczego rozstrzygnięcia stosunku spornego. Nakaz uzupełnienia z urzędu udzielanych przez strony wyjaśnień i przedstawionych przez nie dowodów, jak i dokonywania oceny stopnia wyjaśnienia sprawy określony został zarówno w art. 231 *in fine* jak i w art. 316 § 1 k.p.c. Aktualnie obowiązek dowodzenia obciąża strony, zaś zachowana w art. 232 zdanie drugie k.p.c. możliwość dopuszczenia dowodu z urzędu stanowi jedynie wspierające uprawnienie sądu, które winno być wykorzystane tylko w wyjątkowych sytuacjach i nie może prowadzić do zastępowania stron w spełnianiu ich obowiązków, w szczególności gdy są reprezentowane przez fachowego pełnomocnika.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki pożyczkodawca zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Na podstawie art. 5 pkt 13 ustawy o kredycie konsumenckim strony mogą zawrzeć umowę o kredyt konsumencki bez swojej jednoczesnej obecności, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość. Omawiane umowy są umowami zawartymi na odległość, jeżeli przedsiębiorca, w tym wypadku (...) Sp. z o.o., w taki sposób zorganizował swoją działalność.

Wykonanie umowy pożyczki przez dającego wymaga, co zasady, przeniesienia posiadania jej przedmiotu na biorącego, jako że przedmiotem pożyczki są pieniądze (znaki pieniężne) albo rzeczy oznaczone gatunkowo (art. 155 § 2 KC). W grę wchodzi tu każdy sposób przeniesienia posiadania (art. 348–351 KC), aczkolwiek największe znaczenie praktyczne ma sposób, o którym mowa w art. 348 KC.

W przypadku gdy przedmiotem pożyczki są rzeczy oznaczone co do gatunku, miejscem spełnienia świadczenia przez dającego pożyczkę jest jego miejsce zamieszkania lub siedziba, zaś w przypadku pożyczki pieniężnej – miejsce zamieszkania lub siedziba pożyczkobiorcy (art. 454 KC).

Uzyskanie przez biorącego własności przedmiotu pożyczki jest jedynie co do zasady równoznaczne z wykonaniem umowy przez dającego (art. 720 § 1 KC). Za wystarczające – w szczególności – należy uznać zapewnienie biorącemu nabycia własności przedmiotu pożyczki pieniężnej w przypadkach, gdy ustawa (albo umowa) przewiduje wykonanie umowy w formie bezgotówkowej (zob. art. 22 SwobGospU), o czym była mowa wyżej. Ponadto umowa może np. przewidywać, iż zamiast wypłaty sumy pożyczki pieniężnej pożyczkodawca wręczy drugiej stronie czek (w takim przypadku – o ile strony nie postanowiły inaczej – wykonanie umowy pożyczki nastąpi z chwilą realizacji czeku), albo że zapłaci dług pożyczkobiorcy wobec osoby trzeciej (w takim przypadku pożyczkodawca występuje jako przekazany w rozumieniu przepisów KC o przekazie).

W ocenie Sądu powód nie udowodnił, że przeniósł umówioną kwotę pożyczki na pozwanego. Wykonanie umowy pożyczki przez biorącego poprzez zwrot jej przedmiotu jest niejako odwrotnością wykonania umowy przez dającego. Zwrot pożyczki polega zatem – co do zasady – na przeniesieniu własności na dającego określonej ilości pieniędzy (pieniędzy w formie gotówki) albo określonej ilości rzeczy oznaczonych co do gatunku. Zamieszczone wyżej uwagi co do sposobu wykonania umowy pożyczki mają w związku z tym zastosowanie odnośnie do sposobu wykonania obowiązku zwrotu. Dotyczy to w szczególności zwrotu poprzez wpłatę sumy pożyczki na rachunek bankowy dającego oraz spełnienia świadczenia przez osobę trzecią na rachunek biorącego. Zwrot "zwrócić", użyty w cyt. Wyżej przepisie, oznacza, że obowiązek oddania pożyczki przez biorącego zachodzi tylko wtedy, gdy jej przedmiot został wydany przez dającego, a także że między wydaniem a zwrotem pożyczki upłynął określony czas potrzebny na uczynienie użytku z pożyczonych pieniędzy lub rzeczy. Obowiązek zwrotu pożyczki jest przedmiotowo istotnym elementem umowy pożyczki, bez którego nie ma umowy pożyczki (tak wyr. SA w Katowicach z 18.3.2015 r., I ACA 1017/14, L.)

Jak już wyżej rozważano, zgodnie z § 6 pkt 2 warunków pożyczki V.pl, udzielanie pożyczki uzależnione było od pozytywnej oceny wniosku o pożyczkę oraz oceny ryzyka kredytowego pożyczkobiorcy. Dopiero po wydaniu pozytywnej decyzji o udzieleniu pożyczki, pożyczkodawca bezzwłocznie, w terminie nie dłuższym niż 7 dni, miał przekazać przelewem bankowym kwotę pożyczki na rachunek pożyczkobiorcy.

Bezspornym w sprawie było, że pozwany przeszedł pozytywną weryfikację, ponieważ potwierdził warunki umowy pożyczki przelewając kwotę jednego grosza (0,01zł) na rachunek (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. Jednakże powód nie przedstawił dowodu przelewu umówionej kwoty pożyczki na rachunek bankowy pozwanego, zgodnie z warunkami umowy pożyczki.

Tym samym nie można uznać, iż umowa pożyczki została wykonana po stronie powodowej, co pociąga za sobą niemożność żądania przez tą stronę zwrotu przedmiotu umowy.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

.